

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00462 / 31.05.2021 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

- A. Nota de constatare și confirmare a indicilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.**

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
	Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
OS	DAVID, Nicoleta. Tara Zărandului. Studiu de geografie regională. Referenți șt: Prof.univ.dr.Pompei Cocean, Conf.univ.dr.Wilfried Schreiber. Cluj-Napoca: Presa universitară Clujană. 2010.	
OA	NICOARĂ, Liviu. Geografia populației. Cluj-Napoca: Focul Viu. 1993.	
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.175	p.46
P.02	p.176	p.47
P.03	p.179	p.108
P.04	p.181	p.108
P.05	p.186	p.127
P.06	p.189	p.149
P.07	p.189	p.141
P.08	p.191	p.141
P.09	p.191	p.142
P.10	p.191	p.143
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

- B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.**

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particolare: a) Preluările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiul este definit prin textul legii¹.

„...plagiul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”

Tehnic, plagiul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiul³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiul în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:
 i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
 ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
 iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definite.
 iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
 v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii prelui.
 vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
 vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleasi premise cu aceleasi concluzii ca în opera autentică...”

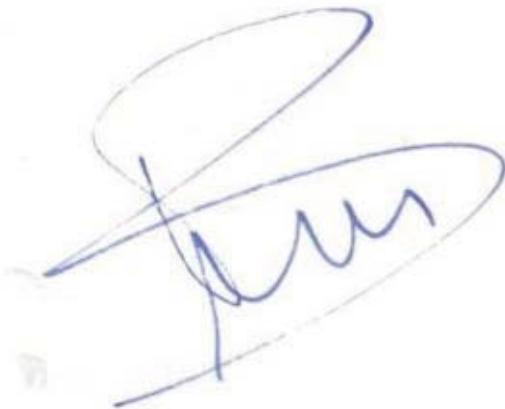
¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiului: bună-conduță, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiul. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Liviu Nicoară

GEOGRAFIA POPULAȚIEI

**Editura „Focul Viu”
Cluj-Napoca
1999**

Referenți:

Prof. univ. dr. Grigor P. Pop
Prof. univ. dr. Nicolae Raboca
Prof. univ. dr. Vasile Surd

ISBN – 973 – 99434 – 0 – 3

Din analiza distribuției populației pe Terra reiese că inegalitatea și diversitatea acestei distribuții reprezintă un specific al procesului de populare, fiind reflectarea unei evoluții istorice, sub incidența a numeroși factori aflați în intercondiționare.

III. DINAMICA POPULAȚIEI

1. Populația ca sistem

Populația unui teritoriu considerată ca sistem social are ca principale proprietăți: integritatea, autostabilizarea, autoorganizarea și ierarhizarea. Poate fi privită ca un sistem închis sau ca sistem deschis.

În cazul populației de tip închis intrările sunt reprezentate de nașteri, iar ieșirile sunt date de decese. Putem considera populația ca sistem închis doar la nivelul planetei, deoarece între Terra și spațiul cosmic exterior fluxurile de populație sunt practic nesemnificative în stadiul actual.

În schimb populațiile diferitelor regiuni sau teritorii, mai mari sau mai mici, se comportă ca sisteme deschise și, în același timp ca subsisteme de diferite ordine ale populației mondiale. În aceste situații intrările sunt reprezentate prin nașteri (N) și imigrări (I'), iar ieșirile prin decese (M) și emigrări (E). Astfel, bilanțul populației

pey 175
la Sun'z
Micol 2010

(la un moment dat) se poate exprima prin formula (V. Trebici, 1979):

$$P_t = P_0 + (N-M) + (I-E)$$

Sistemul populație are o anumită structură internă, fiind format din subsisteme, cu conexiunile dintre ele. Aceste subsisteme sunt reprezentate de subpopulații, constituite în raport cu caracteristicile geodemografice: sex, vârstă, stare civilă, nivel de instruire etc.

Fluxurile N-M (sporul natural) și I-E (sporul migratoriu) determină dinamica sistemului în intragul său (evoluția cantitativă, mărimea lui), precum și modificările structurii interne (în spacial a raporturilor dintre subpopulații), rezultând stările succesive ale populației. În majoritatea cazurilor rolul esențial îl are mișcarea naturală, dar mișcarea migratorie are contribuția sa mai mare sau mai mică. În același timp, structura internă și raporturile dintre subpopulații influențează în permanență intrările și ieșirile din sistem.

Populația este un sistem controlabil și reglabil, dar numai între anumite limite pentru că majoritatea subsistemelor sale manifestă o însemnată inerție.

P01 Primită într-un context mai larg (planetar) populația se află într-o permanentă și complexă interacțiune cu celealte sisteme ale învelișului geografic, având rolul activ esențial în raport cu ele, contribuind la modificarea acestora, modificări ce au la rândul lor efecte pozitive sau negative asupra comunităților umane (fig. 7).

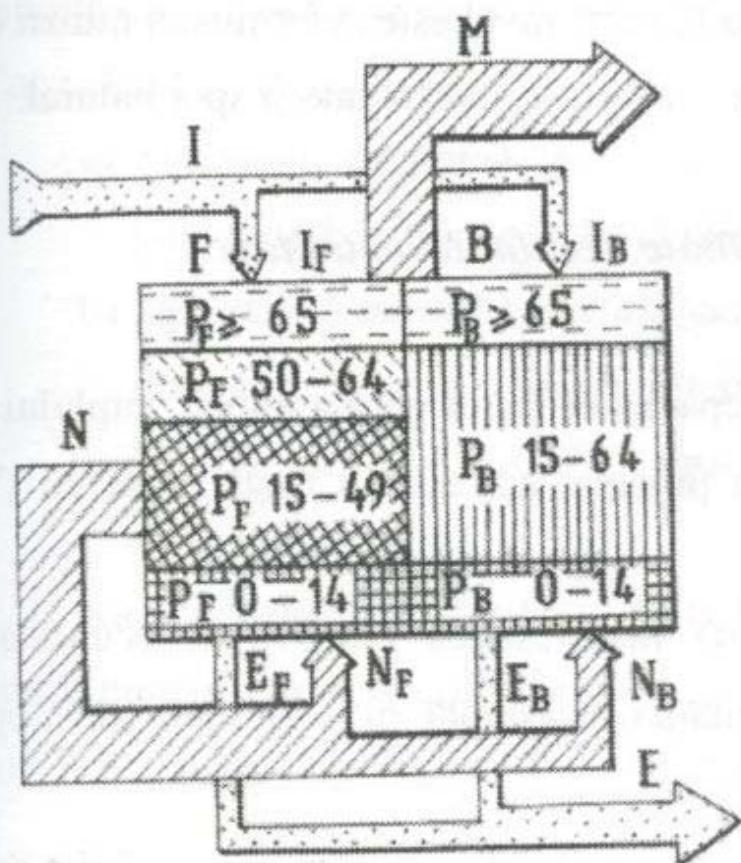

Fig. 7. Populația ca sistem deschis. F – populația de sex feminin; B – populația de sex masculin; $P_F \geq 65$, $P_B \geq 65$ – populația feminină, respectiv masculină pe grupe de vârstă; N – natalitatea; N_F – nașuți de sex feminin; N_B – nașuți de sex masculin; M – mortalitatea; I – imigrări; I_F – imigrări femei; I_B – imigrări bărbați; E – emigrări; E_F – emigrări femei; E_B – emigrări bărbați.

2. Mișcarea naturală a populației

P02 Comunitățile umane sunt supuse unui fenomen perpetuu de împrospătare biologică, ce poartă denumirea de reproducere a populației. Natalitatea și mortalitatea – procesele care determină regenerarea continuă a populației – având ca rezultantă sporul natural, precum și schimburile de populație între un teritoriu luat în considerare și cele exterioare (imigrările și emigrările), sunt factorii de care depinde modificarea în timp sau evoluția numerică a populației teritoriului respectiv.

p176 2010

Ioan David

Deoarece populația Terrei – privită global – este un sistem închis, evoluția ei numerică la acest nivel este determinată numai de indicatorii mișcării naturale: natalitate, mortalitate și spor natural.

2. 1. Fecunditate, fertilitate, natalitate

Fecunditatea este capacitatea fiziologică a femeii, cuplului și deci a unei populații de a procrea, adică de a naște copii vii (V. Trebici, 1979).

Fertilitatea reprezintă manifestarea efectivă a fecundității femeii, cuplului sau populației, măsurată prin numărul de copii obținuți (N. Raboca, 1989).

În timp ce prima este un element potențial, a doua este efectivă, concretă. Dacă fecunditatea maximă a unei femei (de aproximativ 20 copii) este sensibil egală pentru orice populație, fertilitatea poate varia între limite foarte largi (de la 1 copil la 20), deoarece este puternic influențată de factori socio-economiți. În cadrul populațiilor naționale oscilează în limite mai restrânse.

Natalitatea reprezintă frecvența sau intensitatea nașterilor într-o populație oarecare (a unei țări, a unei unități administrative etc.), măsurată pe baza raportului dintre numărul născuților vii și populația totală.

Fertilitatea se referă numai la acea parte din populație care este implicată direct în procesul de procreere, în esență la populația feminină de vîrstă fertilă (considerată teoretic între 15 – 49 ani).

IV. STRUCTURILE GEODEMOGRAFICE

P03

O comunitate umană ca sistem global se compune dintr-o serie de subsisteme care se diferențiază între ele prin caracteristici calitative: sex, vîrstă, etnie și limbă, religie, activitate profesională și nivel de instruire, mediu rezidențial. Acestea constituie tot atâtca criterii de clasificare a populațiilor, care la nivelul planetei îmbracă o varietate foarte mare.

DNR P 15/9

1. Structura populației pe sexe

R 13/9 Dornic 2010

P04 După acest criteriu orice populație se împarte în două subpopulații: masculină și feminină. Studiul populației pe sexe trebuie îmbinat cu cel pe grupe de vîrstă, deoarece numai în acest mod reiese o serie de aspecte + intensitatea fertilității și a nupțialității, gradul de feminizare – care prezintă particularități în funcție de vîrstă. Cunoașterea structurii după sexe reprezintă o necesitate pentru politica socială, de asigurare a unei bune proporționalități din acest punct de vedere, datorită consecințelor directe de ordin demografic și social-economic.

Pentru evidențierea acestui aspect calitativ se folosesc indici foarte simpli, și anume: *proporția populației masculine (PM)*, respectiv a *celei feminine (PF)* din populația totală (P). Un indice auxiliar este excedentul femeilor (sau al bărbaților), exprimat în procente, de ex.: $PF - PM = 50,7\% - 49,3\% = 1,4\%$. Relevant și des utilizat este *raportul de masculinitate (RM)*, calculat în funcție

Acestea se pot diviza la rândul lor în grupe mai mici. Dintre subgrupurile de cinci ani, o mare flexibilitate și importanță prezintă cele de tranziție – de 15 – 19 ani și 60 – 64 ani – potențiale, dar și reale, furnizoare de forță de muncă.

Datorită perioadei lungi de școlarizare și a duratei medii de viață ridicate, pentru populația țărilor dezvoltate se utilizează mai mult varianta a IV-a. În țările în curs de dezvoltare, ponderea mare a populației tinere și speranța de naștere la viață mai scăzută reclamă folosirea cu preponderență a variantei a treia.

Luând în considerare diverse criterii, în interiorul populației unei țări sau regiuni se pot diferenția după vîrstă o serie de subpopulații, cum ar fi: populația de vîrstă școlară, populația în vîrstă de muncă (în raport cu legislația fiecărei țări), populația feminină de vîrstă fertilă (fig. 16).

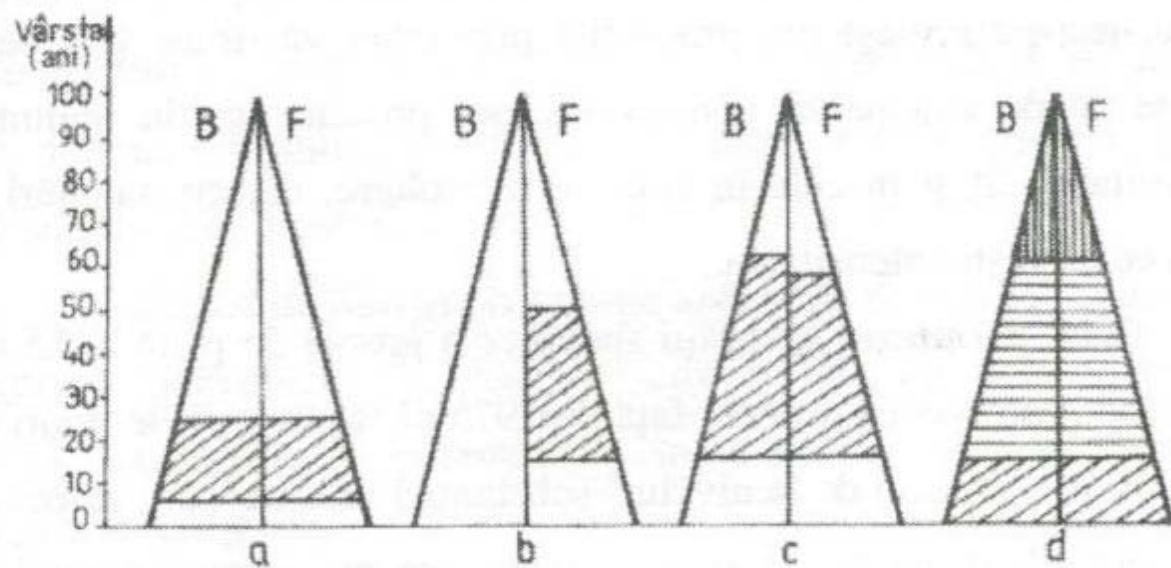

Fig. 16. Categorii de subpopulații în funcție de vîrstă (după V. Trebici, 1979).
a, populația de vîrstă școlară; b, populația feminină de vîrstă fertilă; c, populația în vîrstă de muncă; d, populația Tânără, adultă și vîrstnică.

3. Structura etnică a populației

În procesul de populare a suprafeței terestre, comunitățile umane au venit în contact cu variate trăsături ale mediului natural, la care s-au adoptat în mod activ și pe care au încercat să le transforme în scopul îmbunătățirii condițiilor proprii de existență. Caracteristicile mediului natural și modurile foarte diferite de viață rezultate din lupta de adaptare, au dus la formarea unor grupări umane caracterizate prin trăsături fizice distincte care definesc rasele umane. Deosebirile dintre rase sunt de natură exterioară, neesențiale: culoarea pielii, forma și culoarea părului, ochilor, forma buzelor sau a feței. Pe de altă parte, comunitatea trăsăturilor psihice și fizice este mult mai pregnantă; asemănările sunt de natură interioară, esențiale: aceeași structură anatomică și fiziologie, capacitatea comună a dezvoltării intelectuale, creative, culturale și pe plan afectiv-sentimental. Este demonstrat că toate rasele umane aparțin unei singure specii, *Homo sapiens*, deci diversitatea este un atribut care se manifestă pe fondul unitar al populației mondiale.

Pornind de la trăsăturile fizice exterioare, se disting trei mari rase: europoidă, mongoloidă și ecuatorială. Acestea nu trebuie privite ca niște categorii riguroase, deoarece nu există rasă pură, în sensul unei populații genetic omogene; ele se interferează în spații vaste și numeroase pe Glob, rezultând populații de amestec cu particularități noi. De altfel, și în cadrul raselor mari există diferențieri în grupări etnice care au anumite trăsături specifice.

a) ***Rasa europoidă*** se distinge prin culoarea deschisă a pielii, părul moale și drept sau ușor ondulat, de la blond până la negru,

acesteia dialectul *mandarin* (820 milioane); limba *engleză* – 450 mil. persoane; limbile *hindi*, *bengali* și *urdu* reunesc 750 mil. vorbitori, din care *hindi* aproape 400 mil.; limba *spaniolă* – 370 mil.; *rusă* – 280 mil.; *araba* – 210 mil.; *portugheză* – 175 mil.; *franceza* – 140 mil.; *germana* – 120 mil.; *japoneza* – 125 mil.

Ca areal de utilizare se detașează engleza (America de Nord, Australia, Noua Zeelandă), spaniola (America Latină), rusa și apoi chineza, portugheza și franceza.

În cazul limbilor engleză, spaniolă și portugheză apare și cel mai mare decalaj între numărul vorbitorilor din țara de origine și teritoriile unde au fost impuse prin colonizare – (1:7, 1:8 și 1:17).

Limba de cea mai largă circulație internațională, folosită în relațiile oficiale între state, în comerț și afaceri este engleza. Este urmată în relațiile diplomatice de limbă franceză.

5. Structura confesională a populației

P05

Religia, fenomen deosebit de complex, constituie din conștiința religioasă (sentimente, stări de spirit, reprezentări, noțiuni, idei), practicile și instituțiile religioase au un caracter istoric determinat. Conștiința religioasă este poate cea mai sensibilă formă a conștiinței sociale, marcată de influența unor factori social-politici și personalități, care își pun amprenta de-a lungul secolelor și mileniilor.

Dacă *limba* are rol de puternic curent unificator al complexului cultural al oamenilor și de simbol al istoriei și specificului unui anumit grup social, din anumite puncte de vedere

și în multe situații *religia* a preluat rolul de focar cultural. Cu toate acestea, spre deosebire de limbaj, care este un atribut al tuturor popoarelor, religia variază în rolul ei cultural, având un rol dominant în unele societăți, fiind lipsită de importanță sau respinsă în altele.

P186 David

Religia este un sistem de valori al societății și poate afecta, în mod subtil, toate sferele culturii. În esență, credința religioasă este o parte a complexului ideologic, iar religia practicată în mod organizat este o expresie instituțională a sistemului sociologic. Pot exista și sisteme de valori nerelgioase care își pun o amprentă definitorie asupra unor societăți, de exemplu umanismul sau marxismul.

Fiecare religie exprimă un concept distinct referitor la înțelesul și valoarea vieții, despre relația individului cu această lume și cu cea viitoare; de aceea cele mai multe conțin reguli și îngădiri referitor la ceea ce trebuie făcut pentru a atinge salvarea sau fericirea supremă.

Acste reguli se îmbină cu tradițiile culturale și pot influența specificul (profilul) economiei primare. De exemplu, restricțiile tradiționale cu privire la mâncare și băutură pot dicta speciile de animale care se cresc și care se evită, practicarea culturii anumitor plante și importanța lor în dieta zilnică.

În multe țări există o *religie de stat*, ceea ce presupune o puternică întrepătrundere a structurilor religioase și politice. Este elocvent cazul republicilor islamică ale Iranului și Pakistanului, care, prin numele lor oficiale, își proclaimă identitatea eclesiastică și guvernamentală. Islamismul are un rol esențial și în destul de multe alte țări din Asia de Sud-Vest și Africa de Nord (Afganistan,

B189
DN
2010

6. Structura populației pe tipuri de habitat

P07 Populația nu poate fi tratată ca un sistem izolat. Ea se interferează cu alte sisteme, se stabilesc relații noi, intercondiționări și conexiuni, în care comunitățile umane au rolul transformator hotărâtor.

Din interacțiunea grupurilor umane cu mediul înconjurător, în scopul initial de asigurare a necesităților de adăpost și odihnă, iar apoi de producție, au rezultat așezările umane, care au evoluat continuu pe măsura dezvoltării societății și a creșterii populației.

O așezare umană poate fi privită la rândul ei ca un sistem în cadrul căruia subsistemul populație are rol esențial, prin acțiunile

P08 ducând la organizarea vetrei și teritoriului aferent. Așezările sunt cele mai vizibile rezultate ale activității umane pe plan material. Deși varietatea lor este extraordinară – de la așezări izolate formate din una sau câteva gospodării, la mari aglomerații urbane cu milioane de locuitori – ele sunt separate în două categorii mari: *așezări rurale și așezări urbane*.

✓ O problemă foarte dificil de rezolvat, atât în cazuri concrete și cu atât mai mult la un nivel general, este departajarea localităților urbane de cele rurale.

Nu există criterii unitare pentru toate țările globului, chiar dacă unele lucrări de sociologie urbană, adoptând criteriul „mărimea populației”, propun limita de 5 000 sau 20 000 locuitori. Organele specializate ale O.N.U. adoptă aşa-numita „definiție națională”, acordând credit organelor competente din fiecare țară.

În practică, criteriile de departajare și de definire ale ruralului și urbanului îmbracă un pronunțat caracter național. Ele sunt de ordin cantitativ și calitativ: potențialul demografic, potențialul și funcțiile economice, poziția în cadrul rețelei de așezări și potential de comunicație, structura profesională a populației active, criterii administrative, structura urbanistică și dotările edilitare. Dacă ne referim la criteriul demografic, limita minimă pentru ca o localitate să treacă în categoria urbanului este extrem de diferită: 250-300 locuitori în țările Europei Nordice, 1000 locuitori în Canada și Malaezia, 2500 în S.U.A. și Thailanda, 10 000 în Spania și Grecia, 20 000 în Nigeria, 30 000 locuitori în Japonia.

Cele două tipuri de habitat sau medii rezidențiale – urban și rural – au trăsături distincte.

Mediul urban constituie un sistem socio-economico-geografic distinct, definit printr-o serie de caracteristici, dintre care cele mai importante sunt: potențialul demografic ridicat; marea concentrare și densitate a construcțiilor și populației; echipare tehnico-edilitară complexă și diferențiată; o anumită zonare funcțională; complexitatea activităților, cu predominarea populației ocupate în sectoarele terțiar și secundar. Toate acestea determină o ambianță și un mod de viață specific.

P09 Mediul rural se caracterizează prin activități specifice sectorului primar (în primul rând agricole), în care este ocupată majoritar forța de muncă. Dotările edilitare sunt în general simple, iar gradul de asigurare cu servicii mai redus. Populația are un mod de viață specific, legat de ciclicitatea proceselor și fenomenelor

PAGA JW

naturale care îi influențează activitatea, de condițiile de trai, de nivelul de instruire și tradiții.

În cadrul mediului rural trebuie făcută distincția între populația rurală, adică totalul populației cu domiciliul stabil în localitățile rurale, respectiv populația agricolă, deoarece aceasta din urmă are o pondere în scădere pe măsura ridicării nivelului de dezvoltare al unei țări. De exemplu, în Marea Britanie, populația rurală reprezintă 10 % din populația țării, iar populația ocupată în agricultură doar 2,2 % din populația activă.

Abordând structura populației pe medii de viață, este necesară sublinierea legăturii foarte strânse între două fenomene de ampioare mondială, definiitorii pentru perioada postbelică: „explozia demografică” și „explozia urbană”. Primul fenomen l-a alimentat pe cel de-al doilea, dar populația urbană a crescut de 2,4 ori, iar populația urbană de 3,8 ori.

P10 Creșterea numerică a populației urbane se realizează pe mai multe căi (V. Cucu, 1981):

- a) afluxul de populație rurală spre orașe;
- b) sporul natural propriu al populației orașelor;
- c) extinderea teritorială a limitelor administrative ale centrelor urbane mari, asupra unor localități rurale din jur;
- d) apariția sau decretarea de noi orașe.

De asemenea, urbanizarea este într-un raport dinamic cu industrializarea, în sensul că în perioada dezvoltării expansive a industriei, aceasta generează o urbanizare explosivă (după revoluția tehnologică-industrială), dar ulterior raportul se inversează. În ultimele decenii fenomenul urban nu se mai dezvoltă doar ca o

Dortmund, Duisburg, Düsseldorf, Köln, Frankfurt, Mainz, Mannheim, Stuttgart (peste 35 mil.);

e) megalopolisul englez: Londra, Birmingham, Liverpool, Manchester, Leeds, Sheffield, Nottingham, Leicester (peste 35 mil.).

Numeroase alte formațiuni urbane de pe Glob de tipul metropolelor sau conurbațiilor concentrează mai mult de 10 milioane locuitori sau se apropiu de această cifră: Ciudad de Mexico (peste 20 mil.), São Paulo (peste 16 mil.), Rio de Janeiro, Buenos Aires, Los Angeles (13 mil.), Paris, Moscova, Beijing, Shanghai (14 mil.), Seul, Manila, Jakarta, Calcutta, Mumbai, Teheran, Cairo etc.

7. Structura social-economică a populației

(structura profesională)

P06 Analiza raporturilor dintre populație și economie pune în evidență un proces complex de intercondiționare, cu implicații importante în dimanica ambelor componente. O anumită evoluție a populației are represansiuni asupra dezvoltării economice, iar nivelul de dezvoltare economică influențează fenomenele și procesele demografice.

În analiza acestor probleme sunt utilizate mai multe concepte și categorii de indici: populație activă, populație ocupată, populație inactivă, indicii (ratele) de activitate, repartiția populației pe sectoare și ramuri de activitate.